

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GEORGES DE LYS

..... Σ Τ' Α Μ Π Ε Λ Ι Α

Ήλιος, μιά όργυρά ψηλά, άρχισε κιάλας νά ξεοταίνη τ' άμπέλια. Τά διαμάντια τής δροσιάς, με τά όποια ράντισε ή νύχτα τά τρυφερά φύλλα τους, έξαιτίζονται άγάλι-άγάλι. Μιά λεπτή δροσερή μυρωδιά — ή άνοιξιάτικη πρωινή μυρωδιά — σάν παρθενική άνάσα άνεβαίνει στόν ουρανό μαζί με την άχνα τής δροσιάς: Είνε ή μυρωδιά τών άνθισμένων άμπελιών που θά καρπίσουν τό καλοκαίρι και θά όρμάσουν τό φρεινότωρο.

Ή Στεφανώ, ή κόρη του κ. Αποστόλου του άμπελουργού, κατεβαίνει χαρούμενη τό μονοπάτι τής πλαγιάς που πρασινίζει από τίς τρυφερές καινοργίες φυλλοσιές τών άμπελιών. Ζωηρή, πεταλιτή, άνοιξιάτικα ντυμένη, κατεβαίνει όλόχαρη και σιγοτραγουδάει έναν τραβηγτό χωριάτικο σκοπό:

*Ο γλυκός ο ήλιος χύνεται στ' άμπέλια
την άνοιξη, σά μιά βροχή χερσής.
Τό καλοκαίρι, ως θάρη, θά καρπίσουν
και τό χινόπωρο θά φέρη τό κρασί...*

Περαπατή άλαφρά, μ' όλο πούχει ριγμένο σπόν όμο τής τό τσαλι, τό κεφάλι ψηλά, τό ένα χέρι στη μέση. Παχουλιά μιά και σβέλα, προδίνει από μακριά τά δεκαοχτώ τής χρόνια. Μ' όλο πούδесе πεία, δέν έχει χάσει τίποτα από την παιδιάτικη λυγεράδα και την παιδική τής άφροντισία.

Όταν έφτασε κι' ακούμησε τό τσαλι μπρός στό χαντάκι πούχε σκοπό νά ξεοκάνη, έπαιρε τό τραγουδι τής. Έτραψε τά χέρια τής κι' έτοιμάστηκε ν' άρχισή τή δουλειά, όταν ξαφνικά από την πέρα μεριά του μονοπατιού μιά θεμιτή άντρίκια φωνή πήρε τό τραγουδι τής και πού τ' άφησε, και τό συνέχισε:

*Κι' άπέ, σά ρθούνε πάλι, τό χειμώνα
τά κρύα κι' ή βροχές, με μιά μισή
θά πίνουμε, στό τζάκι μπρός, τά βραδύα
όλο τόν ήλιο μέσα στό κρασί.*

— Σ' είσαι, Παναγή; ρώτησε ή Στεφανιώ στρέφοντας πρós τό μέρος που έχόχταν ή φωνή. Σκάβεις και σ' τ' άμπέλι σου;

— Άμεί; Και σ'ύ, Στεφανιώ, ήρθες νά κάνης άμπέλι;

— Κι' έχω πολλή δουλειά... Γειά χαρά σου, γείτονα, κι' άσε τίς κουβέντες... Θαορώ πως θά βραδιάσω...

Άνασήκωσε τό φουστάνι τής, τό κάρφωσε άνάμεσα στά πόδια τής κι' άρχισε τό τσαλι.

Ο Παναγής δέν βιαζότανε. Κάθε τόσο σταμάταγε τή δουλειά, έρχιχε κι' από καιμιά ματιά στό γειτονικό τ' άμπέλι κι' έβλεπε τή Στεφανιώ σκυμμένη, νά σκάβη βιαστικά. Καθός άνεβοκατέβαινε τό τσαλι γοργά, έδινε στό κορμί τής μιά ρυθμική κίνηση. Δέν σήκωνε κεφάλι. Τό πρόσωπό τής ήταν τριανταφυλλί από τή δουλειά. Όσο έχόχταν πώ κοντά του, τόσο θαύμασε και περισσότερο τή λυγεράδα τής, τή δύναμη τής, τή ζωτιάνια τής... Κι' έτσι ξαφνα, χωρίς νά πολυκατάλαβη, έννοιωσε μιά παρ'άξενη τρυφερότητα γιά τή μεστομένη αυτή κοπέλλα που την έβλεπε τώρα άλλωθιτικη. Τόν περασμένο χρόνο ή Στεφανιώ ήταν ένα ντελικάτο κοριτσάκι άκόμα. Φέτος έδесе μονομιάς, λές κι' έμπομπουάσε κι' αυτή με τ' άλλα λουλούδια τής άνοιξούς.

Όταν κοντοζύγωσε πρós τ' άμπέλι του, ό Παναγής τής φώνησε:

— Έγώ τέλεμα κιάλας. Λέω νάρθω νά δώσω καιμιά τσαλιά σ' άμπέλι σου. Θές;

Και χωρίς νά περιμένη άπόκρισι, μπήκε θαρρετά σ' άμπέλι τής κι' άρχισε νά σκάβη ένα χαντάκι πλάι τής. Έτσι σκάβοντας άνέθιχαν πλάι-πλάι την πλαγιά και ξανακατέθηκαν πολλές φορές άμπέλιτου...

Έπειτα από κάμποση ώρα, ένα κατέβαιναν πεία γιά τελευταία φορά την πλαγιά, τσαπίζοντας τά τελευταία χαντάκια, ό Παναγής άρχισε νά δουλεύη πού άργά.

— Φούσκωσε κιάλας; τόν πείραξε ή Στεφανιώ γελώντας... Καλά που τέλεμα...

Και με τό γέλιο στό στόμα άνασηκόθηκε, έτραψε λίγο με τό χέρι τή ράχη τής που είχε πιαστεί από τή δουλειά, σκούπισε τό μέτωπό τής και τότε πεία θυμήθηκε νά τού πη:

— Σπολάτη σου, Παναγή. Μούβγαλες τή μισή δουλειά.

Έκείνος τότε την κτύπησε άμύλητος με τέτοιο τρόπο, που ή Στεφανιώ έννοιωσε κάτι σάν στενοχώρια και σάν ντροπή. Έκανε νά φύγη, μιά ώτώς την άδρασε από τό μπράτσο. Με μιά άτότομη κίνηση λευτέρωσε τό χέρι τής και τάβαλε στα πόδια παραγμένη...

Όταν ξεμάκρυνε άρεκέτα, έχοψε τήν τρεχάλα τής, στάθηκε κι' έ-

πειτα κάθισε κατά γής... Ένοιωσε κάτι σάν λιγοθυμιά και σάν μεθύσι...

— Τι νάρω τάχατες; άναρωτήθηκε.

Άκούμησε τό μέτωπό τής στό χέρι τής, στέναξε βαθειά και κούνησε τό κεφάλι τής.

— Άχ! έπε σάν ν' άπαντούσε στόν εαυτό τής, θάνατι άπ' τή μυρωδιά τών άνθισμένων άμπελιών...

Π

Τά τσαμιά μεστομένα πεία, γναλίζουν κάτω από τά φθινοπωρινά φύλλα τών άμπελιών, όπως τά μάγουλα τών κοριτσιών που έχουν παραχορέψει. Στίς πλαγιές είνε απαρμένες ή γυναικες, παρές-παρές, και τρυγών άκούραστα. Άνάμεσό τους περνάνε, γυρμένα από τόν φόρο τών παραγεμισμένων κοφινιών, τά παλληκάρια που κουβαλάνε τό σταφύλι στό πατητήρι.

Τά κοφίνια άδειάζονται μάνι-μάνι, τά σταφύλια σιδάζονται, πατιόνται κι' ό μωστος κάτω από τόν χρυσό φθινοπωρινό ήλιο άνάδι-νειναι μιά ζωντανή, λές, μεθυστική μυρωδιά.

Την περασμένη βδομάδα, ό Παναγής βοήθησε τόν κ. Αποστόλο στήν τρύγο και στό πατητήρι. Τώρα με τή σειρά του κι' ό κ. Αποστόλος με τούς δικούς του δουλεύουν στόν τρύγο του Παναγής.

Μέσα στή φούρια τής δουλειάς, ό Παναγής έπε δέν έπε δυό-τρεις κουβέντες με τή Στεφανιώ. Μά τί με τούτο; Μήπως δέν τής είχε δώσει νά καταλάβη κείνο τό άνοιξιάτικο πρωινό;...

Όστόσο, όλο τό καλοκαίρι πέρασε και δέν άμολόγησαν την άγάλη τους.

Και τόν Παναγή τόν έρωψε τώρα τό σαράκι: Ο Πέτρος, ό γυνός του κ. Μαγκώ, του μεγαλοκτηματία, που βοηθούσε κι' αυτός τόν κ. Αποστόλο στόν τρύγο, έφερνε βόλτα τή Στεφανιώ.

Τό σαράκι του Παναγής είνε πεία άβάσταχο και πάει νά δη τί κάνει ή Στεφανιώ. Κρυμμένος πίσω άπόνα φουστάνο κλημά, τούς φερμάει και τούς δυν κοντά-κοντά. Ο Πέτρος τής κάνει τά γλυκά μάτια και τής λέει γλακόλογα, μιά ή Στεφανιώ γελάει ξώκαρδα, δουλεύει και λέει κι' όλο λέει... Στόν τρύγο, βλέπεις, έτσι γίνεται... Οι χωριάτες, όσο είνε κατσούφηδες κι' άμύλητοι στίς άλλες δουλειές, τόσο στόν τρύγο τούς λύνεται ή γλώσσα... Η Στεφανιώ δουλεύει, μιλάει και κάθε λίγο τσαμολογáει και καιμιά ρόνα.

Ο Πέτρος την κοντοζυγώνει και τής ζητάει ένα-δυό ρόγες από τό χέρι τής.

— Και δέν σκάβεις, άχάριστε, τού κάνει εκείνη, νά κόψης ένα τσαμιά;

— Τό θέλω από τό γλυκό χερσά σου.

— Χά! χά! γελάει ή Στεφανιώ και χώνει στό στόμα τής τό μσοφαγόμενο πεία τσαμιάκι, τό άπομαδάει και τού πετάει τό τσαμπούρο.

— Τέτοιος που είσαι, τέτοια σου πρέπουν, τού κάνει γελώντας...

Ο Πέτρος ντροπισήθηκε και ξεμάκρυνε με κατεβαμένο κεφάλι. Η Στεφανιώ γελάει γιά λίγο άκόμα τό κροσταλλένιο τής τό γέλιο κι' έπειτα ξανασκύβει στή δουλειά. Τότε ό Παναγής φανερώνεται ξαφνικά:

— Και γιά μένα; τής λέει οίχοντάς τής μιά τρυφερή ματιά.

Ξαφνισμένη ή Στεφανιώ, κοκκινίζει μονομιάς, έπειτα χαμογελάει, σκύβει και κόβει ένα τσαμιά, τσαμιάει δυό-τρεις ρόγες και τού τις προσφέρει μέσα στή φούρια τής.

— Τό θέλω από τό χέρι τής γιά νά τό φερη στό χέλι τού... Καταλαβαίνει πως τό χέρι τής τρέμει, ξεσπάργγει τά δάχτυλά του πού τό κρατούσαν τρυφερά και χωρίς νά τ' άφήση, τής λέει:

— Θέλεις, Στεφανιώ, νά γίνης γυναίκα μου;

Κείνη άφίνει τό χέρι τής στό χέρι του. Τά δάχτυλά τους μπλέκονται ερωτικά γιά πρώτη φορά, μωκμεμένα με τόν χυμό τών σταφυλιών.

ΠΙ

Τό δειλινό, έξω από τό σπίτι, κοντά στό πατητήρι, κάτω άπόνα πλάτανο, δευτάνε δυο δουλέψανε σ' άμπέλια. Η κυρά Μαγκώ, ή μάνα του Παναγής, φέρνει τόν τέντζερη και τόν άδειάζει στίς γαβάθες. Άξια γυναίκα ή κυρά Μαγκώ. Μ' όλο πούμεινε χήρα, μπόρεσε και βάσταξε τό βιός του παιδιού τής και τό μεγάλωσε κιάλας. Χαρούμενη φιλεύει τούς καλούς συχωριανούς που τή βοηθούσαν. Πεινασμένοι άπ' τή δουλειά, οίχονται στό φαί εκείνη κι' ύστερα, σάν τελειώσαν καιμιά φορά, στρίβουν τσαγάρα και πίνουν την ζουβέντα. Άρχινάνε τά χωρατά, γελάνε... Ή χρονιά είνε καλή και τό κρασί θά περισφύρει... Πρέπει τό λοιπόν νά πούνε τό γρηγορότερο όσο άπόμεινε άπ' τό περσινό γιά ν' άδειάσουν τά βαρέλια...

— Δέν λές και κάνα τραγουδάκι, Στεφανιώ, λέει ό κ. Αποστόλος, έτσι γιά νά καιμαρώσουν κι' οι άλλοι τίς χάρες τής κόρης του.

GEORGE BILLINGER 1929

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΑΙ, συνέχισε ο καθηγητής, έχουμε εμπρός μας τὸν τρομερὸ δαίμονα πούγνε αἰτία νὰ τρομοκρατηθοῦν τὰ μέρη αὐτὰ καὶ νὰ πενήθουν βαρεῖα. Πούδς ξέρεῖ ἀπὸ πότε χρονολογεῖται τὸ πορτραῖτο αὐτό... Πάντως, ὁ νέος ποζάρισε στὸ φωτογράφο πρὶν γίνεῖ βρυκόλακος. Ἄς ἀρήσουμε ὅμως κατὰ μέρος τὴν τεχνικὴν. Ἐξεῖο πὸν μᾶς ἐνδιαφέρει, εἴνε ἡ κριτικὴ τοῦ βρυκόλακα κ' ἡ κριτικὴ αὐτῆ βρισκεται πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ πορτραῖτο.

— Εἶνε δυνατὸν; ρώτησε ὁ Ἰωνάθαν.
 — Ἀναμφίβολος, φίλε μου. Στὸ μέρος αὐτὸ βρήκαμε χεῖρς τὸ βράδυ τὴν ἐγγονήν μου. Τὴν ἐράθηξε ἐδῶ; Ὅχι βέβαια τὸ πορτραῖτο. Ἄλλα κάτα πὸν κρύβεται πίσω αὐτό. Δὲν εἶνε ἄλλωστε πρώτη φορά πὸν μᾶ μεγάλη εἰκόνα χρησιμεύει ὡς σκέπασμα, ὡς θυρὶς μᾶς εἰσόδου καταπασιῆς. Ἐχω ξαναδεῖ τέτοιους κρύπτες. Τὸ πᾶν συνεπὶς εἶνε νὰ παρωμερίσουμε τὴν εἰκόνα αὐτή.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Βάν Ἐλουγγ ἔπασσε τὴν εἰκόνα μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ προσπάθησε νὰ τὴν μετακινηθῆ.

Δὲν κατάφερε ὅμως τίποτε.

Ἡ εἰκόνα ἦταν γερά κερφομένη, βιδωμένη ἴσως στὸν τοῖχο.

Τὰ μάτια τοῦ καθηγητοῦ ἀστράφαινε.

— Βλέπετε λοιπὸν πὸς εἶχα δίκιο; μᾶς εἶπε. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἔχει τὸ λόγο της πὸν εἶνε τόσο γερά κερφομένη στὴ θέσι της. Δὲν συμβαίνει ἀσφαλῶς τὸ ἴδιο καὶ μὲ τίς ἄλλες εἰκόνας.

Ὁ Ἰωνάθαν πλησίασε ἕνα ἄλλο πορτραῖτο καὶ τὸ μετρώσθησε ἀπ' τὴ θέσι του μὲ μεγάλη εὐκολία.

— Αὐτὸ εἶνε, εἶπε ὁ καθηγητής. Ἡ μεγάλη αὐτὴ εἰκόνα κρύβει τὴν εἰσοδὸν κάποιου μυστικῆς καταπασιῆς.

— Καὶ πὸς ἀνοίγει; ρώτησε.

— Πρέπει νὰ ὑπάρχη κάποιον μυστικὸν ἐλατήριο, εἶπε ὁ καθηγητής Βάν Ἐλουγγ.

Καὶ συγχρόνως ἄρχισε νὰ ἐξετάζη μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν κορνίζα της.

— Περιεργὸ! ψιθύρισε σὲ λίγο. Δὲν βλέπω κανένα μυστικὸν κομπι. Κι' ὅμως θὰ ὑπάρχη.

Εἶχαμε πλησάσει πολὺ κοντὰ στὴν εἰκόνα, τόσο ἐγώ, ὡς κ' ὁ Ἰωνάθαν. Τὸ βλέμμα μὸς ἀναίτησε παντοῦ τὸ κομπι πὸν θὰ ἔκανε τὴν εἰκόνα ν' ἀνοίξη ὅμοια μὲ πόρτα, ἀφίνοντάς μας ἐλευθεροτὸν δρόμο πρὸς τὴν καταπασιῆν.

Τὶς στιγμῆς αὐτῆς πὸν τὰ μάτια μᾶς ἐρευνοῦσαν παντοῦ πυρε-

Ἡ Στεφανὸν γυρίζει καὶ κτυπᾷ τὸν Παναγιὸν στὰ μάτια... Κι' ἀρχίζει τὸ τραγοῦδι. Γλυκῆ, γλυκῆ, Παθητικῆ...

Ὁ Παναγιὸς δὲν βασιτεῖται πειά. Σηρώνεται καὶ πάει μπρὸς στὸν κύρ-Ἀπόστολο.

— Τὶ θές, παλληκῆρι μου; τοῦ λέει ὁ γέρος.

— Δὲν εἶνε, ἀλήθεια, μήτε τόπος, μήτε ἡ στιγμή, μουρμουρίζει ὁ Παναγιὸς, μὰ πὸς νὰ σὸ μολοήσω;... Ἡ Στεφανὸν κ' ἔλλογον μου...

— Τελεῖοστο, λοιπὸν, λένετὴν μου... ἀγαπίοσαστε;... Αὐτὸ ἦτανε;... Ἄντε, πάρητε, μὲ τὴν εὐχὴ μου... Φτάνει νὰ θέλῃ κ' ἡ μάνα σου.

Ἡ καρὰ Μαργκὼ ἀνοῖξε κιόλας τὴν ἀγκαλιά της κ' ἡ Στεφανὸν ἔτρεξε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι. Ὁ Παναγιὸς κερνάει ἕνα γύρο γιὰ νὰ πούν ἐστὶς χαρῆς τους, ἔπειτα πάει κοντὰ στὴ Στεφανὸν, γεμίζει ἕνα ποτήρι καὶ τῆς τὸ δίνει.

Ἡ Στεφανὸν μὲ τὰ μάτια κερφομένα στὰ μάτια του, πίνει καὶ τοῦ δίνει πίσω τὸ μισό. Πούδς πρόφτασε καὶ τὸ εἶδε; Μιὰ καὶ κάτω τ' ἀπόει ὁ Παναγιὸς κ' ἔπειτα, πίνοντας ἀπὸ τὴ μέση τὴν καλήν του, πήρε, ὅπως κείνο τ' ἀνοικιατικὸν πρῶτ, πὸν τραγοῦδι:

**Κι' ἀπὸ σὰ ρθῶνε πάλι τὸ χεῖμα
 τὰ κρῆ κ' ἡ βροχῆς, μὲ μιὰ μὴν
 θὰ πίνουμε στὸ τζᾶκι μπρὸς τὰ βράδια
 ἄλο τὸν ἥλιο μέσα στὸ κρασί.**

τοῦδς, ἡ καρδιῆς μᾶς ἦσαν βαρεῖες καὶ ἡ ἀγωνία μᾶς μεγάλη. Μᾶς ἔπασσε ἄλλογος στὴ σκέψη, ὅτι σὲ λίγο θ' ἀνακαρῶζαμε τὸν βρυκόλακα.

Κι' αὐτὴ τὴν φορά, ὁ τρομερὸς ζῶνικκος δὲν ἦταν ὅπως ὁ πατέρας του, ἕνας ἀπασιος γέρος.

Ἦταν ἕνας νέος ἐξωτικῆς ὁμορφιάς, ἕνα παιδι σχεδόν.

Τὶ μεπορούσε ὅμως νὰ γίνῃ;

Ἐπρεπε νὰ πᾶρη τέλος ἡ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία, πὸν τράθηξε τόσο καὶ στοίχισε τὴ ζωὴ σὲ τόσοις ἀθῶους ἀνθρώπους.

Κυτᾶζοντας τὸ πορτραῖτο τοῦ γιου τοῦ καπετᾶν βρυκόλακα, εἶδα ἔξωφρα κατὶ πὸν μὸν ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση. Τὸ μεγάλο ροσιμῆν πὸν στόλιζε τὸ ξίφος τοῦ νεαροῦ εὐγενούς, ἦταν ἀληθινό. Τόσο καλὰ ὅμως καὶ μὲ τέτοια τέχνη τοποθετημένο, ὡστε δύσκολα μεπορούσε νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανεῖς.

Χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ, ἔδειξα τὸ ροσιμῆν στὸν Βάν Ἐλουγγ.

Ὁ καθηγητῆς τοῦρριξε μὲ ματὰ κ' ἔτριψε μὲ ἰκανοποίητὰ τὰ χέρια του.

— Θαυμάσια! εἶπε. Κυρία Ἄρκερ, ἀγαπητῆ μου κυρία Ἄρκερ, ἔχετε μάτι λυγκῶς. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸν κομπι πὸν ζητούσαμε τόσην ὥρα.

— Εἶνε δυνατὸν; ρώτησε.

— Εἶνε ἀναμφίβολο. Σᾶς εἶπα, ὅτι ἔχω δεῖ καὶ ἄλλωτε μυστικῆς καταπασιῆς. Τὸ κομπι πὸν ἀνοίγουν, τὸ τοποθετοῦν πάντα σ' ἕνα μέρος πὸν κανεῖς δὲν τὸ φαντάζεται. Ἄλλωστε αὐτὸ θὰ τὸ ἐξωκιδῶσουμε ἀμέσως. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ πείσουμε τὸ ροσιμῆν...

Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε.

Φαίνεται πὸς γλώμμασα συγχρόνως, γιὰ τὸν καθηγητῆς μὲ χτύπησε φιλικά στὸν ὄμο καὶ μὸς εἶπε:

— Δὲν πρέπει νὰ λιποψύχητε τὴν τελευταία στιγμῆ, κυρία Μίνα. Ὁ Θεὸς μᾶς ὀδήγησε ἐδῶ. Ἐχομε καθῆρον νὰ δώσουμε ἕνα τέλος στὴν τρομερὴ ὑπόθεσι, στὴν ὁποία ἀναμχθήκαμε πάλι ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσι χρόνια. Διώξτε τὴν ταραχὴ σας. Γενήτε τοιμητῆ καὶ ψύχραμῆ, ὅπως σᾶς ἔξερα πάντα.

Ὁ καθηγητῆς εἶχε δίκιο.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, τοῦ εἶπα, γιὰ τὴν στιγμιαία ταραχὴ μου. Na, ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει. Πρέπει νὰ τελεῖονωμε.

— Καλὴ μου, κυρία Μίνα! ἔχετε γενναία καρδιά... Ἐμπρὸς λοιπὸν. Ἐτοιμάστε τὰ ὄπλα σας, ἀν καὶ εἶμα βέβαιος πὸς δὲν θὰ παρασιτῆ ἀνάγκη νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε.

Σταθήκαμε ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσουμε.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε... Χτυποῦσε δυνατὰ, τόσο δυνατὰ, πὸν ἀκούγα τοὺς χτύπους της.

Ὁ Βάν Ἐλουγγ τράθηξε τὸ πιστόλι του καὶ κατόπιν σήκωσε τὸ χέρι του κ' ἐπάσσε τὸ ροσιμῆν.

Κρατοῦσαμε ὡς καὶ τὴν ἀναστοῆ μᾶς.

ἕνας μεταλλικὸς ἦχος ἀκούσθηκε, σὴν νὰ γύριζε ἀργὰ—ἀργὰ κάποιον χαλύβδινον ἐλατήριο κ' ἔξωφρα τὸ μεγάλο πορτραῖτο μετακινήθηκε κ' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει πρὸς τὰ ἔπάνω, ἀφίνοντας ἐλευθεροτὸν τοῖχο ἕνα σκοτεινὸ ἀνοιγμα.

Αὐτὸ κράτησε ἀρκετὰ δευτερόλεπτα.

Τὸ πορτραῖτο σταμάτησε τέλος πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μᾶς, σ' ἀκετὸν ὕψος. Κι' ἐμπρὸς μᾶς ἵστηχε τώρα ἀνοικτὴ μὰ τετράγωνη τρύπα, ὅμοια μὲ παράθυρο.

Ὁ καθηγητῆς ἔσκυψε καὶ κῆταξε μέσα σ' αὐτή.

— Σκαλοπάτια! μᾶς ψιθύρισε. Κυτᾶζτε...

Πληρώσαμε καὶ εἶδαμε πραγματικῶς μὲ στὴν σκάλα, χυμῆνη ἀνάμεσα στὸν παχὺ μεσότοχο. Ἡ σκάλα αὐτὴ εἶχε ἀρκετὰ πέτρινα σκαλοπάτια καὶ προχωροῦσε πρὸς τὰ κάτω.

— Πού νὰ ὀδηγῆ ἄραγε; ρώτησε σιγᾶ, σὴν νὰ φοβόμουν μήπως ξηπνήσω τὸν κοιμημένο βρυκόλακα.

— Στὰ θεμέλια τοῦ πύργου ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ καθηγητῆς. Πρέπει νὰ κατέβουμε. Ἐχομε εὐτυχῶς τὰ ἠλεκτρικὰ μᾶς φανάκια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΚΑΤΑΚΡΕΟΥΡΓΗΣΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ (Παλιὰ, σπανία χαλκογραφία).